

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 805/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Bánošom, Parková 1287/4, Fiľakovo, ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v bližšie neoznačenom konaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. októbra 2015 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Bánošom, Parková 1287/4, Fiľakovo, označené ako „Sťažnosť“, ktorú podľa záhlavia i obsahu možno kvalifikovať ako

sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačenom konaní.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení navrhovateľa v 1. rade účastníkom konania vedeného Okresným súdom Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 202/2006 o vypratanie nehnuteľností a o vzájomnom návrhu odporcov na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 202/2006 zo 7. mája 2013 rozhodol vo veci samej. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ spolu s navrhovateľkou v 2. rade odvolanie a následne písomným podaním z 30. mája 2013 i doplnenie odvolania. Vec bol predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Krajský súd Banská Bystrica vo veci odvolania sťažovateľa a spol. vykazuje nečinnosť. V primeranej lehote vo veci odvolania sťažovateľa a spol. právoplatné nerozhodol, napriek skutočnosti, že bývala predsedníčka odvolacieho senátu [REDACTED] /t. č. sudkyňa NS/ na naše telefonické urgencie aby vo veci sťažovateľa rozhodla napriek prisľubom nerozhodla a to celkom bezdôvodne v odvolacom konaní nebolo rozhodnuté a týmto došlo k a dochádza k preťahom v odvolacom konaní malo a permanentne dochádza k porušeniu základného práva preťahmi v konaní vrátane nečinnosťou porušovateľa základného práva. Prečo dochádza k preťahom v odvolacom konaní sťažovateľovi nie sú známe.“

V záverečnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že „... požaduje od US je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde aby ústavný súd v konaní o sťažnosti sťažovateľa rozhodol, že v odvolacom konaní pred KS B. Bystrica došlo a dochádza k preťahom...“

Sťažovateľ sa zároveň domáha aj nároku na náhradu trov konania v celkovej výške 753,53 EUR s tým, že KS Banská bystrica je povinný zaplatiť v lehote do jedného mesiaca na účet práv. zástupcu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom

ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako to je aj v prípade sťažovateľa, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatky sa vzťahujú na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie sú uvedené základné práva alebo slobody, ktoré mali byť postupom krajského súdu porušené, a taktiež v ňom nie je označené konanie, v ktorom má dochádzať k porušeniu základných práv a slobôd.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v petite sťažnosti uvádza, že „v odvolacom konaní pred KS B. Bystrica došlo a dochádza k preťahom“, avšak bližšie toto konanie ani základné práva a slobody, ktorých porušenie namieta, neoznačil. Ide o taký nedostatok, aký ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktoré by zodpovedali požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015